

» πληρώσατε νῦν καὶ ὑμεῖς τὸ καθήκον ὑ-
 » μῶν. » Ταῦτα εἰπὼν ἐπανερχεται εἰς τὴν
 θέσιν του, ἐπιδεικνύων ἐξωτερικόν τι με-
 γαλεῖον, ὅπερ ἐνέπνευε φοίκην καὶ τρόμον
 τοῖς παρεστώσιν. Οὔτε ἡ γενικὴ τοῦ λαοῦ
 ἀθυμία καὶ τὰ παρκαλητικὰ αὐτοῦ καὶ
 συμπληθητικά βλέμματα, οὔτε ἡ σκληρὰ ἐ-
 κείνη καὶ οἰκτρὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ θέσις, δύ-
 νανται ἵνα ἐπηράσωσιν αὐτοῦ τὸ παράπαν·
 τί λέγω; Ἡ φιλοστοργία αὐτῇ, ἥτις ὠρύε-
 ται μανιωδῶς ἐν τῇ κατατροχούμενῃ τοῦ
 Βρούτου καρδίᾳ ἀδρανῆς καὶ ἀνίσχυρος ἀ-
 ποβαίνει ἐν αὐτῷ ἀπέναντι τῆς ὑψηλῆς καὶ
 ὑποχρεωτικῆς ἐπιταγῆς τοῦ Καθήκοντος.
 Τέλος πάντων, οἱ ῥαβδόχοι γυμνῶσαντες
 ἀπέναντι τοῦ πατρὸς τοὺς δύο αὐτοῦ υἱούς
 καὶ μαστιγῶσαντες αὐτοὺς, ἀπέτεμον
 αὐτῶν τὴν κεφαλὴν· ὁ δὲ πατήρ, ἕως
 οὐ ἐκτελεσθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, ἵσταται,
 ὡς δικαστὴς ἀπροσωπόληπτος καὶ ὁρ-
 γανον τῆς Ὑπερτάτης Δικαιοσύνης, ἀ-
 κλόνητος, ἐπιτηρῶν τὸ τραγικὸν τοῦτο
 δράμα. Ἀλλὰ... ἐπαύσατο ἄρά γε, ὦν
 πατήρ, διότι ἦν δικαστὴς; Οὐχί. Μόλις
 βλέπει τοὺς υἱούς του πίπτοντας ὑπὸ τὴν
 σπάθην τοῦ δημίου, καὶ ἀμέσως ἀποχωρεῖ.
 —Μόλις ἐκπληροῖ τὸ πρῶτον Καθῆκον, καὶ
 ἀμέσως, μὴ δυνάμενος ὅπως περιτείλῃ τὴν
 καρδίαν αὐτοῦ, φεύγει ὅπως ἐκπληρώσῃ καὶ
 τὸ δεύτερον. Ἰκανοποιήθη ἡ Δικαιοσύνη, τὸ
 Καθῆκον, ὁ Νόμος διὰ τοῦ θανάτου. Ἀπαι-
 τεῖται ὅπως ἰκανοποιηθῇ καὶ ἡ φιλοστοργία
 αὐτῇ διὰ τῶν δακρύων καὶ τῶν πικρῶν στε-
 ναγμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ζητεῖ ὁ Βρούτος
 ἵνα παραδοθῇ ἀμέσως. Φοίκη ἀληθῶς κατα-
 λαμβάνει τὸν ἄνθρωπον ἐν ἀναλογισθῇ τὴν
 τοιαύτην θέσιν. Ὑπεράνθρωπον οὕτως εἰπεῖν,
 τὸ τοιοῦτον Οὐρανίᾳ ἀληθῶς καὶ ἀκατα-
 μάχητος δύναμις, ἐνοικοῦσα τῷ ἀνθρώπῳ
 διευθύνει αὐτὸν εἰς τὰς τοιαύτας ἐκπληκτι-
 κὰς καὶ παραδόξους ἀποφάσεις. ὦ Καθῆκον!
 ὦ Λόγε! ὦ ἰδέα τῆς Ἀπολύτου Δικαιοσύνης!
 Σὺ εἶ ὁ μάρτυς καὶ ὁ κήρυξ τοῦ ἀνθρωπίνου
 Μεγαλείου! Μ έ γ α ρ ε ὅ ν τ ω ς ὁ Ἄ ν -
 θ ρ ω π ο ς. — Ἐτερον:

Κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν Ὁρατίων καὶ τῶν
 Κουριατίων γενομένων μάχην, μαθὼν ὁ τῶν
 Ὁρατίων πατήρ ὅτι οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ ἐφο-
 νεύθησαν ἐν τῷ πεδίῳ, ὁ δὲ τρίτος ἐτόρπη
 εἰς φυγὴν, ὑπὸ τοσαύτης ἀγανακτήσεως ἀ-
 μέσως κατελήφθη, ὥστε ὡς μανιώδης ἐβόα
 κατὰ τῆς ἀγενεῖας ταύτης τοῦ υἱοῦ του.
 Μαθὼν δὲ ἔπειτα ὅτι ἔβαινε κατὰ τριῶν μα-
 χόμενος καὶ ἐρωτηθεὶς τί ὤφειλεν ὁ υἱὸς
 αὐτοῦ ἵνα πράξῃ, ἀπεκρίνατο, « Ν' ΑΠΟ-
 ΘΑΝΗ » !!! Γέρον Ὁράτιε, ὄντως ἡρωϊκὸν
 καὶ σεβαστὸν τὸ ὑπὲρ τοῦ Καθήκοντος αἴσ-
 θημά σου. Ἀλλὰ τί πρῶτον, τί δ' ὕστερον,
 τί δ' ὑστάτιον καταλέξω. Ἡ ἱστορία βρίθει
 τοιούτων ἐξαισιῶν παραδειγμάτων· μάλιστα
 ἡ ἑλληνικὴ, καὶ ἰδίως ἡ Ἐκκλησιαστικὴ.

Ἐπεθύμουν, Κύριοι, ὅπως σκιαγραφῶσα
 ἐνταῦθα καὶ τινὰς ἱστορικὰς εἰκόνας τῶν ὑ-
 λοκρατῶν καὶ ἐγωιστῶν· ἀλλὰ, ὅπως μὴ
 γένομαι ὀχληρὸς εἰς τοὺς εὐμενεῖς μοι ἀνα-
 γνῶστας, παραλείπω ταύτας, ἔχων ὑπ' ὕψιν
 ὅτι αὐτὴ μόνη ἡ ἱστορία τῆς Ρώμης ἀναγι-
 νωσκουμένη ἀρκεῖ ὅπως ἐπικυρώσῃ τὴν ἀλή-
 θειαν τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐσχάτως εἰρημαίων. Ὅθεν
 ἐπιτροφεατέμοι, ὅπως στήσας ἐνταῦθα τὴν
 ἱστορικὴν ἀνάλυσιν, μεταβῶ προσεχῶς εἰς
 τὸ τελευταῖον τοῦ ἀντικειμένου μου ἄρθρον.

(ἄκολουθεῖ.)

Ι. Ἀριστοκλῆς.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(Young. 7^α Νόξ.)

Πόσον ἀλλόκοτος καὶ σκληρὸς εἶναι ὁ
 Θάνατος! Δὲν ἀρπάζει τοῦλάχιστον τὴν
 ζωὴν τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν γερόντων, δὲν
 συμμορφώνεται πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύ-
 σεως, ἀλλὰ καταπατᾷ αὐτούς· δὲν περι-

μένει τὴν φθορὰν τῶν σωμάτων πρῶτον καὶ ὕστερον, ὅταν ταῦτα γίνωσι κόνις νὰ καλύψῃ αὐτὰ μὲ τὸ ψυχρὸν τοῦ τάφου χώμα! ἀλλὰ μετ' ἀπειργάπτου ὠμότητος μᾶς φέροι εἰς τὸν τάφον πλήρεις ἰσχύος καὶ υγείας. Ὅταν εἵμεθα δυστυχεῖς μᾶς ἀφίνει νὰ ζῶμεν· ὅταν εὐτυχῶμεν, μᾶς κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας ἡμῶν. Εὐχρεστεῖται νὰ βλέπῃ τὸν πένητα ἐπιζῶντα εἰς τὸν πλούσιον! Πόσοι ἄνθρωποι ἐν πλήρει ῥώμῃ τίθενται εἰς τὰ σάβανα ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν τῶν τυμβογερόντων χειρῶν, ὧν ἡ ζωὴ εἶναι ἀδιάκοπος θάνατος! Ποσάκις βλέπομεν πατέρα ὑπέργηρον καταβρέχοντα διὰ τῶν δακρύων τοῦ τὸν τάφον τῶν νέων αὐτοῦ τέκνων! Ὡ Ναρκισσία, ἐγὼ ἔσκαψα τὸν ἰδικόν σου τάφον, καὶ σὲ ἔθεσα κατὰ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς σου! ἀλλὰ διατὶ νὰ μετρώ τοὺς χρόνους σου; ἔζησας πολλὸν χρόνον εἰς ὀλίγον διάστημα ἡμερῶν, καθότι ἦσο πλήρης ἀρετῆς. Δὲν μετᾷ τὸ ἄστρον τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ τὸν χρόνον τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν ὑπάρξεις. Ἄνευ ἀρετῆς ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει νέος καὶ μετὰ ἐνὸς αἰῶνος βίον· ἀς σβύσωμεν ἐκ τῆς χρονολογίας τῶν τάφων τὰ στερὰ διὰ τὴν ἀρετὴν ἔτη, καθότι ὁ ἄνθρωπος δὲν διήλθε ταῦτα.

Ὅταν ἡ ἀρετὴ ἀποθάνῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ λάμπρις τοῦ χρυσοῦ αὐξάνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· τότε πληροῦται χρυσοῦ καὶ ἀείποτε ἀκόρεστος εἶναι· πόσον ἡ εὐτυχία παρεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν τυφλῶν θνητῶν! Ἡ μὲ τὸ μειδίμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη θεᾷ αὕτη, ἡ ἄπιστος τὴν καρδίαν, εὐχρεστεῖται νὰ βραχνίζει καὶ νὰ ἀπατᾷ τοὺς ἀνοήτους ἐραστάς της. Ὅποιαν ἀλλόκοτον εἰκόνα παριστῶσιν οὗτοι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὅταν εὐρίσκωνται εἰς τοὺς μεγάλους αὐτῶν ἀγῶνας! ὅποιον μελαγχολικὸν θέαμα μοὶ παρρουσιάζουσιν ὅταν εὐρίσκωνται εἰς τὰς μεταίαις αὐτῶν ἡδονάς!

Ἡ εὐτυχία, κινουσα εἰς τοὺς αἰθέρας τὰς χρυσὰς αὐτῆς πτέρυγας ἐπιδεικνύει τοὺς θησαυροὺς της, ἐκθέτει τὰ δῶρα της καὶ προσκαλεῖ τὴν τύχην, ἐπιροσιάζουσα αὐτὴν

ἵνα τὰ διανέμῃ. Ἀπειράριθμοι θνητοὶ ἀνοίγουν τὰς χεῖρας, ἐκτείνουσι πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας καὶ ἐτοιμάζονται ἵνα λάβωσιν ἢ ἀρπάσωσι παρ' αὐτῆς τὰς εὐεργεσίας της. Ἰδὲ, ἐνῷ αὕτη τὰς διανέμει, μετὰ πόσης μανίας οὗτοι ρίπτονται ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου· Ἰδὲ, πῶς ὁ ἐραστὴς λησμονεῖ τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ· μετὰ πόσης ἀδιαφορίας οἱ φίλοι καταστρέφουσι τοὺς φίλους των, μετὰ πόσης ἀπανθρωπίας τὰ τέκνα ἐξολοθρεύουσι τοὺς πατέρας αὐτῶν. Πόσην ὀξύνειαν καταβάλλουσιν οὗτοι ἵνα δυνηθῶσι νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν βοράν των καὶ πόσην τόλμην εἰς τὸ νὰ τὴν ἀρπάσωσι! Πάντα τὰ προσκόμματα ὑπερπηδῶσιν ὅταν ἴδωσιν ὅτι εὐνοοῦνται ὀλίγον ὑπὸ τῆς περιστάσεως. Ὑπερπηδῶσιν ἄνευ τύψεως συνειδήτος τοὺς ἱεροὺς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς τιμότητος φραγμούς· ἀκολουθοῦσι τὸ κέρδος κατὰ βῆμα, ἀπαυδῶσιν ἐπιδιώκοντες τὰς ὑψηλὰς θέσεις καὶ τὰς ἀρχάς, μέχρις ὅτου ἀφανισθέντες ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς κοπώσεως καταβάλλονται.

Ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν εἶναι ἴση, ἀλλ' αἱ τύχαι των διάφοροι· ὁ μὲν λίαν ὀρηκτικὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις του ἀποτυγχάνει εἰς τοὺς σκοπούς του ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς του βίαιας εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα· ὁ ἕτερος, μόλις πλησιάζει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του, πίπτει, καὶ οὕτω χάνει τὴν βοράν του. Οὗτοι ἐχειροκρότουν διὰ τὴν εὐτυχίαν των· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀφάτου εὐδαιμονίας των, συμβάντι ἀπροσδόκητον, ὡς τυφῶν τις αἰφνίδιος, ἀρπάζει τοὺς θησαυροὺς των καὶ μεταφέρει αὐτοὺς εἰς χεῖρας ἄλλων, οἵτινες μένουσιν ἐκστατικοὶ πῶς τοὺς ἀπέκτησαν. Δυστυχία εἰς ἐκείνον, οὗτινος ἡ καρδία ἦτο τοσοῦτω πρόσκεκολλημένη εἰς αὐτοὺς, ὥστε δὲν τοὺς ἐστρεφέθη χωρὶς νὰ σπαραχθῇ. Ὁ φιλάργυρος, μάλλον δυστυχὴς, καταβιβρώσκεται πλησίον τοῦ ἀνωφελοῦς αὐτῷ θησαυροῦ, καὶ ἀκόμη γογγύζει ὅπως ἀπολάβῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου. Ποῦ τρέχετε ἐραθισμένοι ἀντίζηλοι; ζήσατε ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀπολαύσατε τὰ ἀγαθὰ, ἅτινα ἀπεκτήσατε. . . Ἀλλ' οὗτοι εἰσὶ κω-

φοί· ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀρχαίας των εὐτυχίας τοὺς τυπλώττει· τὸ μῖτος σύρει αὐτοὺς εἰς τὸ θορυβώδες ἄντονον τῶν δικῶν. Ὁ μαῦρος κόραξ τῆς στρεψοδικίας κινεῖ μὲ γὰρ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ εἰς τὴν θέαν τῆς βορᾶς του, καὶ κρώζει ἀπὸ γλαυκῶν ἐνῶ τὴν ἐκδέξει. Ἐξέρχονται οὗτοι ἐκ Μεγάρου καὶ εἰσέρχονται εἰς καλὴν ἐπαυτοῦντες. Τινὰς ἡ εὐτυχία καταβάλλει ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δώρων της. Ὀλίγοι τῶν ἀνθρώπων γινώσκουσι νὰ ὑποπέσωσι τὴν εὐτυχίαν! Ἀλλ' ὁ θάνατος μηδενίζει πάσας τὰς διαφορὰς ταύτας καὶ τὰς περιορίζει εἰς ὁμοίαν πενίαν· συναθροίζει ἀδιακρίτως πάντα τῶν θνητῶν τὰ ὀνόματα εἰς τὴν ἀμερόληπτον αὐτῆς κάλπην· οὗτος συγγέει πάσας τὰς ἡλικίας, πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀζίας. Ἡ χεὶρ του κινεῖ πάντα τὰ ὀνόματα μετ' ἀδιαφορίας καὶ λαμβάνει ἓν ἐκ τύχης. Ἄν κάμῃ ἐκλογὴν, ἀλλοίμονον τότε εἰς τοὺς εὐτυχεῖς θνητοὺς! Ὁ θεωρῶν ἑαυτὸν μᾶλλον μακρὰν τοῦ ἀοράτου αὐτοῦ βρῆχίονος, εἶναι ὁ πτωχὸς ὁ προσβαλλόμενος.

Ἀναμφιβόλως ὁ ὕψιστος εἶπε πρὸς τὸν θάνατον, «πάταξον ἐκεῖ ὅπου δὲν σὲ περιμένουσιν, ἵνα οὕτω ἐκσοβίζῃς τοὺς ἀνθρώπους.» Μετὰ πόσου ζήλου ἐκπληροῖ τὰς τρομερὰς ταύτας διαταγὰς! Πῶς ἀπατᾷ τὰς προσδοκίας μας καὶ μᾶς ἐμπαίζει διὰ τὴν ἀσφάλειάν μας! Καθ' ἐκάστην ψεύδει τὰς εἰκασίας μας καὶ συγγέει τὸ μάταιον ἡμῶν προορατικόν. Πόσων ἀνθρώπων ὁ ἀλλόκοτος καὶ ἀπροσδόκητος θάνατος μᾶς φέρει εἰς ἐκπληξιν! ὁ θαυμασμὸς ἡμῶν ὑπερβαίνει τὴν θλίψιν μας.

Ἡ εὐδαιμονία ῥίπτει λάμψιν φοικώδη. Μεγάλῃ εὐτυχίᾳ ἐπαπειλεῖ μεγάλῃν καταστροφὴν. Ἡ τύχη φαίνεται ὅτι ἔχει στενὰς μετὰ τοῦ θανάτου σχέσεις· αὕτη τρέφει μετ' ἀβρότητας τὰ θύματα, ἅτινα δι' αὐτὸν προσδιορίζει· ὅταν παχύνῃ ταῦτα διὰ τῶν δώρων της, τὰ πέμπει, ὅπως θυσιασθῶσιν, κεκοσμημένα μὲ ἄνθη Ποσάκις εἶδον αὐτὴν ζητοῦσαν δυστυχὴ ἄγνωστον ἐντὸς τῆς ἀχρυσασκεπῆς καλύβης τῆς πτωχείας, ὅπως

μεταφέρει αὐτὸν καὶ θέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς εὐπορίας. ἵνα δώσῃ αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰς τιμὰς, ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸν θέσῃ εἰς τὴν ὑψηλοτέραν περιωπὴν· εἰς δὲ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῶν ζηλοτύπων τῶν ἀνθρώπων βλεμμάτων, ἐνῶ ἡ καρδία του μεθύει καταγοητευθεῖσα ἐκ τοῦ αἰσθηματικῆς νέας αὐτοῦ ὑπάρξεως, τὸν κρινίζει αἴφνης ἐκ τοῦ ὕψους τῆς εὐδαιμονίας ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ θανάτου! Τὴν πρωτὴν ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ζηλοτυπίας μας, τὸ ἐσπέρας ἔγεινε τὸ τῆς λύπης καὶ τῶν δακρύων μας!

Μεγαλοπρεπὲς δρῶς ἐκίνει εἰς τοὺς ἀέρας τὴν πυκνόφυλλον αὐτῆς κορυφὴν· ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς πεδιάδος εἰς μεγάλῃν ἀπόστασιν τὴν δρόσον καὶ τὴν σκιάν της τὰ ποίμνια φλεγόμενα ἐκ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας συνηθροίζοντο καὶ ἐκάθητο ὑπὸ τὴν ἀδιαχώρητον αὐτῆς σκέπην· ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνίκησε τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς καταιγίδας· ἀλλ' ἡ ἀζίνη βλέπει τὸ ὕψος αὐτῆς καὶ προσκολλᾶται εἰς τὰς ῥίζας της. Προσβληθεῖσα ἐκ τῶν ἐπανελημμένων κτυπημάτων της πίπτει γογγύζουσα· πίπτει ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς ἀντηχοῦσης πεδιάδος, ἣν καλύπτει μὲ τοὺς ἀπειρακτοὺς αὐτῆς κλάδους. Τὸ πλησίον δάσος ἐκινίθη ἐκ τοῦ πατάγου τοῦ προσηνηθέντος ἐκ τῆς πτώσεώς της. Ἡ ἡγὼ τῶν κοιλάδων καὶ τῶν χειμάρων πρόβρωθεν ἀποκρίνεται. Οὕτω, ἵνα καταπλήξῃ τὴν τελευταίαν τῆς ἀνθρωπότητος τάξιν, τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου φονεῖ μεγάλα θύματα καὶ ἀνατρέπει τὰς ἐνδόξους κεφαλὰς. Ἡ εὐτυχία σύρει τὴν ῥομφαίαν αὐτῆς.

Ὅσον ἡ ζωὴ εἶναι λαμπροτέρα, τοσοῦτον ἐλιγώτερον εἶναι διαρκές. Πόσον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς θυγατρὸς μου ἔλαμπον ὑπὸ νεότητος καὶ υγείας! Δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ πλειότερον διότι ἦτο πολὺ ὥραία! Ἦμην τρισευδαίμων... ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ἦτο πρόσκαιρος· μὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ ποτὲ ὅτι τοιοῦτον κάλλος ἤθελεν ἀφανισθῆναι ἐντὸς ἐλίγου χρόνου· μὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ

δυολογήσω ἐν ἐκυτῷ, ὅτι τὸ στόμα ἐκείνο τὸ ὅποιον τοσοῦτῳ φιλοστόργως μοι ἐμείδεις, ἤθελε κλείσει διὰ παντός, καὶ ὅτι ἐκείνη, ἣν ἔβλεπον ἐν πλήρει υγείᾳ ἤτο ἤδη νεκρά. Οὕτως, ὁ θάνατος καλύπτεται μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ὠραιότερας ζωῆς· φαίνεται ἐνώπιον τῶν ἠπατημένων ἡμῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τὸ χρῶμα τῆς λαμπρότερης υγείας. Ἡ ἀπερίσκεπτος τοῦ ἐραστοῦ καρδιά θαμβοῦται ὑπὸ τῶν θελημάτων τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ· βλέπων τὸ ῥοδύχρουν ἐκείνο χρῶμα, τὰ ἐρυθρὰ καὶ τρυφερὰ χεῖλη, ἅτινα προσκαλοῦσι τὸ φίλημα, τὸ μειδίσμα ἐκείνο τῶν χαρίτων, λησμονεῖ ὅτι ἀγαπᾷ θνητὴν! Ὁ δυστυχὴς ποσῶς δὲν συλογίζεται ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἴσως θέλει χύσει μαῦρα δάκρυα ἐκ τῆς ἀπελπισίας του!

Ὁ εὐτυχὴς Λύσανδρος ἔμελλε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς χαριτοθύτου Ἀσπασίας· ἀμφοτέροι ἦσαν πλούσιοι, ὠραῖοι καὶ νέοι! Ὅσοι τοὺς ἐγνώριζον, μ' ὅλον ὅτι ἐζήλευον αὐτοὺς διὰ τὴν εὐτυχίαν των, μ' ὅλα ταῦτα τοὺς ἠγάπων. Δὲν ἔλειπεν ἄλλο ἐκ τῆς εὐτυχίας των, εἰμὴ τὸ νὰ χαρῶσιν αὐτὴν πολὺν χρόνον. Ἡ ὥρα τοῦ γάμου προσδιωρίσθη ἡ Ἀσπασία περιμένει τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς Μεγάρου, τὸ ὅποιον ὑψοῦτο παρὰ τὴν θάλασσαν. Βλέπει ἄνευ τρόμου τὰ τρομερὰ κύματα συντριβόμενα πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Μεγάρου τῆς. Ἀλλοίμονον! δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι ἡ εὐτυχία τῆς ἔμελλε νὰ ἀφανισθῇ καθὼς αὐτὰ καὶ νὰ χαθῇ ταχύτερον καὶ αὐτῆς τῆς ἐπὶ τῶν κυμάτων παιζούσης ἀκτίνος! Ἡ αὐγὴ ἐγείρεται χαρμόσυνος καὶ ὑπόσχεται ὠραίαν ἡμέραν εἰς τοὺς δύο ἐραστάς. Ἡ ὠραία ἐκείνη ἡμέρα εἶδεν αὐτοὺς θνήσκοντας!

Ὁ Λύσανδρος ἀναχωρεῖ καὶ ὑπόσχεται μεθ' ὅρκου πρὸς τὴν Ἀσπασίαν ὅτι θέλει ἐπανέλθει τὸ ἐσπέρας. Μάταιοι ὅρκοι! Εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν ὑδάτων... Ὁ λαίλαψ ὑψοῦται... καὶ οὗτος εὐρίσκεται εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀβύσσου. Ἡ ἀπαίσιος ἀγγελία φθάνει. Ἡ Ἀσπασία ἀναγινώσκει εἰς τοὺς ὀφ-

θαλμοὺς τοῦ σιωπῶντος ἀγγέλου, τὸν θάνατον τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς καὶ αἰσθάνεται τὸν ἰδικόν της· ἡ καρδιά της ῥήγνυται ἐκ τῆς θλίψεως· οἱ λυγμοὶ τὴν πνίγουσιν· ἐκπνέει, καὶ ὑπάρχει ὅπως ἐνωθῇ μετ' ἐκείνου εἰς τὸν τάφον. Τὸ ἐπιφθονον ἐκείνο μέγαρον, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ κατοικηθῇ ὑπὸ δύο ὀλβίων συζύγων, μετεβλήθη αἶφνης εἰς μνημεῖον τοῦ πένθους καὶ τοῦ θανάτου! Τὰ θανατηφόρα ὕδατα, τὰ ὁποῖα τὸ κατέστησαν ἔρημον, ἐξακολουθοῦσι βρέχοντα τοὺς τοίχους του διὰ τῶν ἀναισθητῶν αὐτῶν κυμάτων. Ὁ ἄγριος ναύτης νομίζει, διερχόμενος ἐκείθεν, ὅτι ἀκούει γογγυσμοὺς καὶ δὲν δύναται νὰ μὴ γύσῃ ἐν δάκρυ. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἀρκοῦσι τὰ δάκρυα; Τίς δύναται νὰ μὲ παρηγορήσῃ; Πόσον μάταιαι εἰσὶν αἱ προσπάθειάι μου; Μοὶ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπατήσω τὰς θλίψεις μου· ἡ ὁδὸς, ἣν λαμβάνω, ὅπως ἀπεμακρυνθῶ ἀπ' αὐτῶν, μὲ φέρει πάντοτε εἰς τὰς δυστυχίας μου. Ἰδοὺ, αἱ σκέψεις μου μὲ ἐξέριψαν εἰς τὴν τρομερὰν ἰδέαν, ἣν ἐπεθύμουν νὰ ἐξορίσω. ... Ἀ! τοῦλάχιστον οἱ δύο οὗτοι δυστυχεῖς ἀπέθανον συγχρόνως! Εὐτυχεῖς ἐν τῇ δυστυχίᾳ των, καθότι ὁ θάνατος δὲν τοὺς ἐχώρησε. Φεῦ! ἔπρεπεν, ἢ νὰ μὴ ἐνοῦταί τις ποτὲ, ἢ ποτὲ νὰ μὴ ἀποχωρίζηται! Ναρκισσία, εἶναι ἀδύνατον νὰ σὲ συλλογισθῶ, χωρὶς ἡ καρδιά μου νὰ αἰμοσταῇ· ἀλλὰ σὺ ἦσο θυγάτηρ μου· ἡ ὑπαρξίς σου μόλις ἤγγισε τὴν ἰδικήν μου, καὶ ἀμέσως ἀπεχωρίσθη· αὕτη μετὰ τῆς ἰδικῆς μου ἦτο μία καὶ μόνη, καθότι ἀπετελοῦμεν ἐν σῶμα. Ναι, ἂν ἐκείνη, ἔζη, δὲν ἤθελον αἰσθάνεσθαι τὰς λοιπὰς μου δυστυχίας, καθότι ἔχων τὴν Ναρκισσίαν πλησίον μου, εἶχον τὴν μητέρα τῆς, ἐλθεμόνουν καὶ τὸν Φίλανδρον! Ὡ γλυκεῖα κοινωνία! Ὡ γλυκεῖς δεσμοί! Αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων ἡμῶν δὲν ἦσαν ἠνωμέναι, ἀλλὰ συγκεχωνευμέναι εἰς μίαν· πῶς εἶναι δυνατόν ν' ἀποχωρισθῶσιν; τὸ ξίφος τοῦ θανάτου δὲν τὰς χωρίζει, ἀλλὰ σχίζει τὴν αὐτὴν καρδίαν εἰς δύο μέρη, τὸ δὲ αἰσθημα τῆς εὐτυχίας χύνεται

διὰ παντός ἐκ τῆς πληγῆς· ἡ δὲ δυστυχε-
στέρα εἶναι ἢ ἐπιζῶσα· τὸ καθημαγμένον
ἐκεῖνο ἤμισυ πᾶσχει ἐνόσω πάλλει, καὶ
ἀποθνήσκει εἰς τὰ βόσκη. Ὡς καρδία μου,
σταμάτησον. Ἄς μὴ ἐγγίσωμεν ποτὲ τὴν
πληγὴν ταύτην.

(Ἐκ τῆς Γαλλικῆς μεταφράσεως τοῦ le Tourneur).

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ

τοῦ Α'. Εἰδυλλίου τοῦ Θεοκρίτου,

ΘΥΡΣΙΣ Ἡ Ω Δ Η.

Ὑπόθεσις.

Τὸ Εἰδυλλιον τοῦτο, ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ
Θεοκρίτου, παρίσταισι δύο ποιμένας διαλε-
γόμενους ἐν ὥρᾳ μεσημβρίας, ἐπὶ τινος τῶν
τῆς Αἴτνης πλευρῶν. Ὁ ποιμὴν Θύρσις πρῶ-
τος ἄρχεται τοῦ λόγου, θαυμάζων τὴν το-
πογραφίαν τῆς θέσεως ἐκεῖνης· καὶ ἐπαινεῖ
τὸν Αἰπόλον ὡς καλὸν μουσικόν. Ὁ Αἰπό-
λος ἀνταποδίδει τὰς φιλοπρονήσεις τοῦ
Θύρσιδος δι' ὁμοίων χαριεντισμῶν. Προτεί-
ναντος δὲ τοῦ Θύρσιδος εἰς τὸν Αἰπόλον νὰ
ψάλλῃ ἄσμά τι, ἀφοῦ καθήσωσιν εἰς σκιερὰν
τινα θέσιν, ὁ Αἰπόλος ἀποποιεῖται, παρקי-
νεῖ δὲ μάλιστα αὐτὸν τὸν Θύρσιν νὰ ψάλλῃ,
ὑποσχόμενος νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἀμέλξῃ τρεῖς
αἰγὰ τινα καὶ μέγα ξύλινον πόμα με ἀνά-
γλυφα γύρωθεν, οὗ τὴν περιγραφὴν διὰ
μακρῶν διηγέεται πρὸς αὐτόν. Πεισθεὶς δὲ
τέλος ὁ Θύρσις, ἄρχεται τῆς ᾠδῆς, ἐν ᾗ
ψάλλει τὸν ἀτυχὲς τοῦ Δάφνιδος ἔρωτα,
διάσημον ὄντα μεταξὺ τῶν ποιμένων, καὶ
τὸν ἐκ τούτου θάνατον αὐτοῦ, μετὰ βουκο-
λικῆς ὅλως ἀφελείας, περιπαθείας καὶ ζων-

ρότητος. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ᾠδῆς προσ-
φωνεῖ ὁ Θύρσις τὰς Μούσας καὶ ἀπαιτεῖ
παρὰ τοῦ Αἰπόλου τὰ ὑποσχεθέντα. Οὗτος
δὲ εὐχαριστήσας καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν ἐγ-
καρδίως διὰ τὸ ἄσμα, τῷ προσφέρει ὅσα
τῷ ὑπεσχέθη.

ΘΥΡΣΙΣ.

Εἶναι γλυκὺ τὸ ψυθίρισμα, αἰπόλε, κ' ἡ πότις ἐκεῖνη,
ἥ τις παρὰ τὰς πηγὰς μουρμουρίζει· καὶ σὺ πλὴν συρίζεις
νόστιμα· μετὰ τὸν Πᾶνα τὸ δευτερον ἄθλον σοὶ πρεπαι.
Ἄν κερασφόρον ἐκεῖνος μὲν τράγον, σὺ αἶγα θὰ λάβῃς·
ἂν δ' αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος βραβεῖον, εἰς σὲ τότε πίπτει
χίμαρος (α), εἴχει δ' ἡ χίμαρος κρέας καλὸν πρὶν γενήσῃ.

Αἰπόλος.

Τὸ ἰδικόν σου τραγοῦδι, ποιμὴν, νοτιμώτερον εἶναι
παρὰ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο· ποῦ πίπτει ὕψηλα ἀπ' τὴν βράχον.
Ἄν προβάτιον αἱ Μοῦσαι θὰ λάβωσι δῶρον, ἄρνιον
σὺ τρωφερὸν θέλεις λάβει ὡς γέρας· εἰάν δ' εἰς ἐκεῖνας
ἄρνα ἀρίστη νὰ λάβουν, θὰ λάβῃς σὺ τὴν προβάτιον.

ΘΥΡΣΙΣ.

Θέλεις, αἰπόλε, σ' ἀμύνω· τὰς Μούσας, ἐνταῦθα καθίσας
εἰς τὸ γαίολον τοῦτο τὸ κάταντες· ποῦ αἱ μυρिकाί,
νὰ μᾶς αὐλήσῃς· τὰς δ' αἶγας συγχρόνως ἐγὼ τὰς ποι-
μαίνω.

Αἰπόλος.

Δὲν συγχωρεῖτ' εἰς ἡμᾶς, ὦ ποιμὴν, ἐν καιρῷ
μεσημβρίας,
δὲν συγχωρεῖται ν' αὐλώμεν· τὸν Πᾶνα φοβούμεθα, ὅτι
ἡ δ' ἡσυχάζει βεβαίως ἐλθὼν κακμηκῶς ἐκ τῆς ἀγρᾶς.
Εἶναι δ' ἐξῆς, κ' εἴχει πάντα δριμεῖαν χολὴν εἰς τὴν ῥίνα.
Πλὴν, (ἐπειδὴ σὺ, ὦ Θύρσις, τὰ Δάφνιδος πάθη γινώσκεις
καὶ εἰς ἐντέλειαν ἔφθασες τὴν μουσικὴν τῶν βουκόλων)
ἔλα αὐτοῦ νὰ καθίσωμεν, φίλε, ὑπὸ τὴν πελεκαν,
ἀντικρυ τοῦ τε Πριάου καὶ τῶν Κρηναδων (β), ποῦ εἶναι

(α) Χίμαρος, ἡ ἐνιαυσίος καὶ ἄγματος αἰξ.
Μετεξερίσθημεν δὲ τὴν λέξιν χάριν τῆς κυριολεξίας.
Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ προβάτων καὶ
βοῶν εἶχον ἰδίαν λέξιν διακριτικὰς τῆς τε ἡλικίας τοῦ
γένους καὶ τοῦ εἶδους. Οὕτω, Κριὸν καὶ Κτίλον
ἔλεγον τὸν ἐδηγόν τοῦ ποιμνίου γηραιὸν ἄρνα, ἀρ-
νίον τὸ μικρόν καὶ ἰδίως φάγίλον, ἅμα παύση
τοῦ νὰ βοᾷ καὶ ἀρχίσῃ νὰ τρεφεῖται διὰ τῆς χλοῆς.
Επὶ δὲ τῶν βοῶν τὴν νεάν καὶ παριένον βούνον ἐκα-
λοῦν δάμαλιν καὶ πόρτιν, τὸν δὲ νέον βούνον
μόσχον, κτλ., κτλ.

(β) Πᾶν ἐπιτήδευμα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εἶχε καὶ
προστέτακτα τινα θεῖα. Οὕτως, ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀθη-